

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Prædestinationis ex inefficaci gloriæ intentione per scientiam mediam
constituendæ ratio vltior.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

qui ex inefficaci haberi vramque à Deo absolute posse constanter defendunt. Sed nec per rationem potest requiri: quia cum præfinitio illa principium essentiale proximum, & sine quo non electionis, & prædestinationis sit, à qua sola, vel in hypotesi, vel absolute auxilia, & media illa efficacia certo, & infallibiliter conjungenda cum gloria prædestinati purificari, apponere possunt: implicat ante præfinitionem electionem, & prædestinationem scientiam mediam præcedere uti eas regulas, quas essentialiter, & necessario supponit.

CERTAMEN III.

Prædestinationis ex inefficaci gloria intentione per scientiam mediam constituendæ ratio ulterior.

1. **L**essus noster de auxil. cap. 4. num. 16. Molina 1. part. quest. 22. art. 1. ad 2. quibus Herize sub-
scribit citatis tract. 3. art. 22. cap. 3. num. 25. probant: quia, est eodem auxilio, sub quo gloria, & effectus noster contingens libere habendi essent, ex quacunque scientia simplicis intelligentiæ solum electo, & dato gloria, & effectus noster contingens absolute, & libere obtineretur: ac proinde neque gloriæ effectus contingens absoluta existentia, neque eorum cum auxilio cuiusque causalitate absoluta eo posito coniunctio directione scientiæ mediæ ad eius electionem, & appositionem absolutam, non habeant opus: alii perfectio diuinæ providentiæ ex parte Dei providentis requirit ut ante auxilij, & mediæ de se indifferentis electionem, & appositionem absolutam, quæ sub illo futurum, vel non futurum sit, si adhibeatur, adhuc ex inefficaci finis intentione, à Deo prænoscat ne cæco modo, & in incertum tendat, id quod latè ex scriptura Augustino, & Ambrosio recitatis à nobis certam. 1. n. 4. sub finem. Herize num. 25, & 26. fere toto probare contendit: ita vero, ut ad providentiam omnem diuinam obiectivè liberam saltem ex inefficaci etiam finis intentione generice sumptam, cognitionem euentus liberi sub medio eligendo si daretur, spectare Patres docuerint. Hoc autem generalius est, quam testimonia Patrum, quibus probat: cum hæc de speciali providentiæ specie, scilicet prædestinatione sint: neque iam ab autoritate, sed à ratione de necessitate directionis scientiæ mediæ ad efficaciam mediorum electionem à Patribus, & à tota nostra schola asserta res agatur ut doctrinæ eorum & nostræ ratio Theologica assignetur in huius Doctoris & reliquorum Valsquez nostri assèclarum sententia negante prædestinatione efficacem voluntatem gloriæ prædestinati, supponi nec includi. Secundo non satisfaci obiectiōi à se allatæ numero 26. quod ex inefficaci intentione finis, sicut efficaciam mediæ apponere ad illum obtinendum, neque obtinere Deus cogitur ita mediorum efficaciam conditionata scientia, sed solam possibilitatem efficiendi, sine astituitatem, & eorum de se se conducentiam ad finem simplici intelligentiæ prænosce debet, habebitque satis, ea siquidem scientia novit, quod satis est, ut cordate apponat mediæ, quibus finis absolute possit obtineri, quod solum intentio illa, vera quidem, & seria, sed inefficax reposit.

2. Quod si ulterius medium non solum actuum sit, sed de facto effectuum, & extrinsecus efficax, eoque finis, seu gloria de facto obtineatur ultra Dei intentionem non erit, (necum contra illam) cum illam non esse possibilem sed absolute existentem, & de facto à prædestinato obtineri verè desideret Deus & intendat. Confirmatur: quia providentiæ diuinæ erga reprobos, & præfinitos verè diuinæ, ac Deo digna providentiæ de eorum salute est, atque ex seria, veraque intentione, est inefficaci, salutis ipsorum à Deo præhabita, ac præsupposita est: immo, ut Herizæ, tam hic, quam

alias sepe supponit, æque eiusdemque scieratis, & præfinitionis in ipsorum, atque in prædestinatorum salutem: ergo in ea providentiæ salutis reprobis ex æque scieratis & præfinitionis in ipsam, atque in salutem prædestinatorum intentione præsupposita, nulla est Deo indigna imperfectio: atque ex simplici solum intelligentiæ conducentiæ mediorum providetur per illam reprobis de mediis ad salutem: ergo in primis de ratione prædestinati, Deoque dignæ providentiæ erga effectum contingentem, & gloriam, seu finem quempiam libere à nobis obtinendum ex inefficaci eorum intentione habita, vera est mediæ ad gloriam, seu finem contingentem amplius, quam ex scientia simplici intelligentiæ de conducentiæ mediorum ad ita præintendam gloriam, seu finem contingentiæ similis obtinendum de mediis ad ipsam à Deo provideri: quandoquidem species aliquæ providentiæ veræ diuinæ. Deoque dignæ ex simili inefficaci finis intentione salutis reprobis à Deo sola simplici intelligentiæ de mediorum conducentiæ ad illam obtinendam habetur. Infero secundo ergo perfectè, tenet, digne Deus ex sola scientia simplici intelligentiæ de conducentiæ mediorum efficaciam de facto providendi de mediis ad salutem similiter inefficaciter nec magis præintendam prædestinati. Negas consequentiam hæc: cæca ne temere, & cæco modo mediæ apponat ultra constantiam intrinsicam eorum ad finem prænosce debet, quem sint effectum habitura, ne imparatum, nec illis providum, providentiæ suæ effectus excipiant. Contra: ergo, & prænosce debet non solum scientiæ simplici intelligentiæ conducentiam mediorum, de qua providet reprobis; ad salutem, sed etiam scientiæ mediæ de reprobis abusu, & perditione prænosce debet, quem exitum mediæ sufficientiæ ipsius providentiæ eligenda & adhibenda habitura sint, ut de mediis illis ad salutem absque imperfectione, seque digne Deo reprobis provideat: ne imparatum ipsum, nec latè providum euentus providentiæ illius suæ erga salutem reprobis excipiant. Hoc autem & antecedenti contradicit & dogmati Theologico, in quo ipsum finitatem nempe Deum non providere reprobis de mediis ad salutem ex scientiæ mediæ perditionis conditionatæ ipsorum sub eis mediis si eis donetur, seu quia prænosce illis sub eis mediis perituros: id enim est, ut pietate diuina indignum, & serie voluntati salutis eorum, & vero dolori de eorum perditione aduersum, & quasi de salutis eos perdere voluisse.

3. Sed enim ratio hæc nostrorum Molina Lessii & Herizæ si non ex prædicato vniuersali providentiæ diuinæ, ut postremus voluit reddatur) ne posita à nobis absurda, & impugnationes incurantur) sed ex prædicato specialis providentiæ perfectissimæ (simpli-
modi prædestinatio sanctorum ad gloriam est) duplici fundamento ex iactis à nobis principijs controuersæ de providentiæ finem consistit. Primum ex suppositione, quod æqualiter inefficaci gloriæ intentione, & propositione, ut illam tam prædestinati, quam reprobis spectent, præsupposita, prædestinati præ reprobis spectent illa providentiæ perfectissimæ (prædestinatione reprobis) de mediis efficacibus ad eam de facto obtinendam provideat: cum tamen ex vi intentionis, & propositionis affectiua Dei ad vtrorumque gloriam, prædestinati qui sunt, sufficientiam solum, nec de facto effectum habitura; iis autem qui nunc sunt reprobis, efficaciam auxilia, & mediæ ad gloriam habitura, quæ absolute effectum possit provideat: si enim ex speciali ratione prædestinationis eueniat, impugnationes, & obiecta contra Herizæ producta cessabunt, ratioque necessitatis directionis scientiæ mediæ ad mediorum efficaciam prædestinati providendorum electionem, & appositionem absolutam prædestinatione exercendam, quæ insufficientiam solum pro reprobis providentiæ: & electione locum non habeat assignabitur: specialis autem ratio cur electio mediorum efficaciam prædestinatione includat, ac subinde eorum absoluta appositio ex æque inefficaci, nec magis propensa ad prædestinati, quam ad reprobis salutem intentione præsupposita per scientiam mediam dirigi, ac regulari debeat, secus autem electio mediorum sufficientiam solum in providentiæ pro reprobis habenda ex dictis controuersæ de providentiæ di-

quæst. 2. cert. 2. a. n. 8. & cert. 3. petenda est. Etenim, licet ex vi æque inefficacis illius intentionis gloriæ, & salutis utriusque efficacis medijs ad salutem electio, & appositio habenda à Deo necessario non sit, haberi tamen absolute à Deo potest: ubi autem à Deo absolute habetur, dubio procul fini gloriæ præ intento obtinendo ab eo, respectu cuius ea electio habetur, directe quidem magis conducit; ac inseruit: eligere autem, & apponere medium fini vere ac serio præintento directe inseruiens, & conducentis, non vero ex scientia conducentis, & in seruitutis, (vt sic loquar) ipsius directæ ad ita præintantum finem serie illius finis intentioni, vt non aduersetur, minus sane concordat; ac plane euentus curam, quæ haberi absolute ex ea intentione ab eligente medium illud potest, negligi plane conuincit: quod quidem electionis, & specialis illius prouidentie, atque de medio efficacis ad finem ita prouidentis prædestinato ipsi, quæ prædestinatis imperfectio est: quare, & cæco modo, ac tenere de medio illo prouideri, vt imparatum, & quasi inuoluntarium gloriæ absolutus euentus Deum prædestinantem inueniat vitio ipsi iure verteretur: in prouidentia vero medijs sufficientis ad salutem erga reprobos habita, cum nullo alio, quam intrinseca, & essentiali conducentia ad finem præintantum medium conducit, & inseruiat quæ tota simpliciter intelligentiæ scientia sola Deo electuro innouescit. Scientia vero conditionata quæ sub eius hypothese à Deo electuro habetur haberi potest de non obtinenda gloria reprobi, si illud medium eligatur & apponatur, sit, quæ præintento fini aduersatur, atque eius intentione præsupposita ab eius electione Deum retardat, nec potest inducere, sit: quod ad eiusmodi electionem sola simpliciter intelligentiæ de conducentia medijs illius, & possibilitate gloriæ obtinenda per illud inseruiat: quia ea potentia absoluta gloriæ à reprobo obtinenda per eiusmodi electionem, & prouidentiam solummodo constituenda dignoscitur, tamen non vt dirigens, & inducens ad eam electionem, sed ab ea potius Deum retardans comitante solum scientia conditionata de non obtinenda gloria sub illo medio, ita prouidenti, & omniscio Deo addit.

4. Secundum rationis eiusdem tuende firmum etiam fundamentum adhibendum est ex dictis ead. contr. 6. d. 3. q. 2. cert. 2. a. 4. & cert. 3. n. 5. & 6. ubi serietatem, & propensionem veræ intentionis diuinæ (inefficacis tamen absolute) erga finem aliquem causis secundis liberis contingentem (qualis est finis gloriæ à creatura rationali arbitrio etiam suo obtinenda) minus, quam Scholasticis ceteris, perferentes inter plura alia scitu digna, deprehendimus: intentioni veræ, ac serie Dei inefficaci erga eiusmodi finem tantam serietatis, ac propensionis affectum erga ipsum diuersitatem, & inæqualitatem, circa efficaciam absolutam, atque intra inefficaciam absolutam contentæ posse competere, vt Deum inefficaciter eum finem intendentem ad media solummodo efficaciam eligenda, & apponenda vi propensionis in finem illum intentionis (intra inefficaciam tamen) summæ determinare antecederet possit. Id autem minus res Theologicas habemus scrutantibus, atque de diuinis ad humanorum effectuum normas, & leges definitibus, difficile à deo cert. illo 2. a. m. 4. rationibus Theologicis complanauimus, atque emolliuimus; vt, ad demonstrandum, his, vt minimam aliis iure esse possit: inæqualitatem alias serietatis propensionis affectuum in finem veris, serisque intentionibus intrinsecis certam, illo 3. reperimus, & adeo in aliquibus eorum minimam, vt ad efficaciam media eligenda Deum intendentem non solum adigere, sed vel agere nequeant, vel mouere, sed ad sufficientiam solummodo, & ex sufficientibus, & inefficacibus minima: eam vero in alijs, quæ vt cogere ad electionem efficaciam non valeat, mouere tamen, atque agere ad illum Deum intendentem possit, & hanc intentionem, nec summam, nec prope summam serietatis & propensionis affectuum (circa efficaciam vero) attingere non debere ostendimus citato numero sexto ubi, & numero 7. ostendimus. Inde vero esse veram, ac seriam Dei erga reprobos etiam salutem inefficacem intentionem nec minimo vel circa circum serietatis, & propensionis contineri. Hac vero propensionis, & serietatis inæqualitate in intentione

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

nibus Dei efficacibus erga finem creaturæ rationali, contingentem, libereque eius etiam arbitrio absolute obtinendum (ac in re præsentem gloriæ à prædestinatis) deprehensa, & adeo facilis; nec vna tantum ratio necessitatis directionis scientiæ mediæ ad electionem mediorum efficaciam pro Prædestinatorum gloria absolute obtinenda in eorum prædestinatione absoluta.

5. Prima: si intentionem salutis eorum summe intra inefficaciam absolutam nec illius consequenda libertatis, & merito prædestinati aduersam) serietatis, & propensionis ad ipsorum salutem esse dicamus; tunc enim ex ea intentione æque determinatur antecederet manet Deus ad mediorum efficaciam electionem absolutam, & appositionem, vt nuper dicebamus, ac si intentio illa efficax foret; ex ea vero antecedente determinatione media absque notitia efficacis ipsorum eligere absolute, & apponere æque imprudens (quantum ad eorum electionem, & appositionem attinet) foret, ac si ex efficaci salutis intentione & præfinitione ea eligeret, & apponeret: sed, quoniam paucorum ex prædestinatis salutem summa ea serietate, & propensione præintendisse Deum arbitror (vt de eximie, quos vocant, prædestinatis Theologi aliqui censent) nec nobis in re Theologica pro libito diuindandi genium est: etsi rationes Theologicæ questione 3. pro horum numero decurtando non adessent: sit ratio secunda, eorum omnium salutem ultra mediocritatem, versusque summam serietatis, & propensionis præintantum à Deo fuisse: ex qua adeo seria, & propensa salutis ipsorum intentione in Deo præsupposita, minus etiam prudenter se Deus gereret, si mediorum efficaciam ad salutem prædestinatorum quam versus, ac fere prope summam serietatis, & propensionis intendebat, ante eorum electionem, & appositionem absolutam non prænoscit, media vtique scientia. At iniquis ex intentionis præsuppositæ serietate, & propensione in reprobos, qui sunt salutem, moueri Deus posset vt efficaciam ad illam auxilia conferret, quo in casu prædestinati essent, quin è physica, & morali determinatione intentionis præsuppositæ ad auxiliorum efficaciam electionem scientiæ mediæ necessaria directio probari queat. Respondetur ad questionem de facto, & necessitate scientiæ mediæ includenda in prædestinatione, quæ est ad directionem electionis mediorum efficaciam quæ de facto in prædestinatione includitur; quam certam, & infallibilem de confectione fuisse, & effectus ad quam prædestinatio est, scriptura, Patres, & Theologi asserunt satis rationis assignari ex inæqualitate, & excessu serietatis, & propensionis ad prædestinatorum salutem in intentione diuinæ salutis ipsorum præsupposita ad electionem mediorum efficaciam; de quibus nunc de facto ipsis prouidetur: Tamen alias prædestinatio aliqua ex æque, nec magis seria, & propensa intentione salutis, quam quæ nunc ad prouidentiam mediorum sufficientium pro reprobis supponitur, non repugnaret, vt repugnare deinceps ostendimus.

CERTAMEN IV.

Rationes alie vindicantur.

1. **D**Vas alias rationes dedit nobis Valquez noster prima parte, d. 93. capite primo; numero quarto & quinto. Primum: quia tamen ex inefficaci intentione salutis auxilia efficaciam à Deo prædestinatis donentur, bonus tamen eorum usus Deo, & principaliter tribuendus est ex scriptura Patribus, & Theologia tota, dogmatica etiam: ergo debet Deo auxiliorum efficaciam bonus usus noster voluntarius esse. At nequit Deo esse voluntarius, nisi ex scientia mediæ efficacis ipsorum, siue futuritionis conditionate boni nostri usus sub illis ab ipso donentur, vt patet: ergo ex ea scientia media debent à Deo donari. Secundam rationem sic instruit: vocatio con-

R t gius